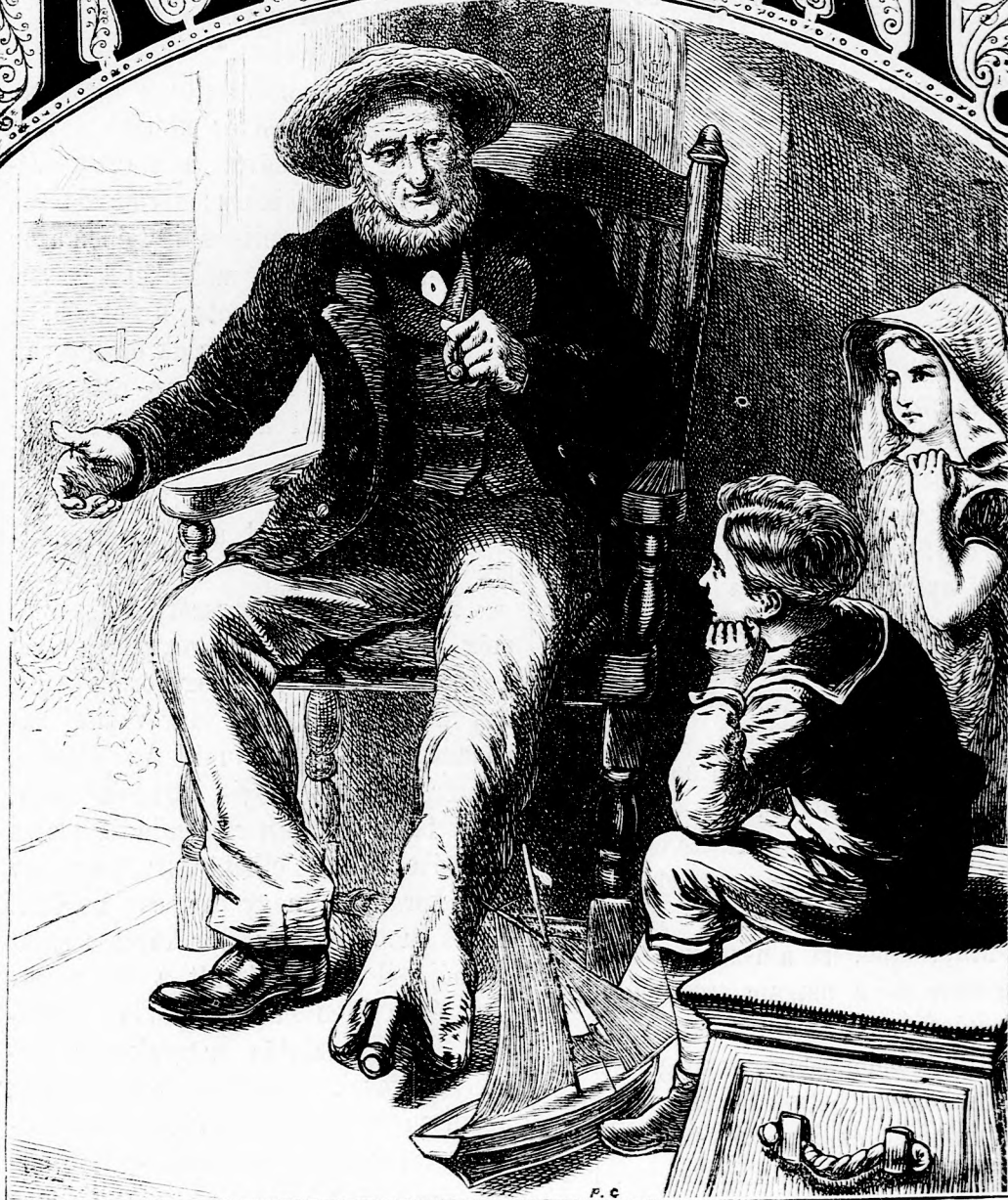

KIS HAV

A FÉLLÁBU GÁSPÁR. (Lásd a 403. l.)

A KÉT TESTVÉR
vagy
az igazi szeretet.

AJDANÁBAN, sok száz esztendő előtt élt Jeruzsálemben két testvér, kiknek közös földjük volt. Az egyik testvérnek volt neje és két gyermeke, a másik pedig nőtlen volt. A földet közös erővel művelték s a termést aztán két kazalba rakták össze a mezőn; egyik kazal az egyik testvére, másik a másik testvére, de mindkettő egészen egyforma nagyságu volt.

A nyáron, midőn a buzát már ily módon ismét megosztották két kazalba és hazatértek pihenni, a fiatalabbik testvérnek eszébe jutott, hogy még sem igazságos az, hogy mindketten egyformán osztoznak a termésen. „Bátyám,“ így gondolkozott, „nős ember, gyermekei vannak, neki többre van szüksége mint nekem; az efféle nőtlen legény mint én megél a jég hátán is. Majd éjjel, ha alusznak, kimegyek a mezőre és a magam részéből egypár kévét az övébe teszek.“

Igy gondolkodott, és meg is tette. Ekközben bátyja éppen olyanformát gondolt és így szólt feleségéhez: „Látod, az még sem igazságos, hogy öcsém csak annyit kapjon a termésből, mint én; nekem megvan örömöm családomban, gyermekeimben; ő szegény magányosan él e világon; legyen

legalább kissé több buzája, gabonája, hogy egy kis pénzt kereshessen magának. Most alszik, kimegyek a mezőre s a magam részéből teszek egypár kévét az övéhez.“

Az asszony helyeselte e szavakat s így az idősb testvér kiment a mezőre és egypár kévét a maga részéből átvitt a másikhoz; természetesen a szélen levőket vette s így éppen azon kévéket vitte vissza, melyeket kevéssel előbb öcsese adakozott s ekként a két buzacsomó reggel csak éppen olyan volt, mint azeelőtt való nap este.

Reggel mind a két testvér ropantul csodálkozott a dolgon; de egyik sem szólt semmit, eltökélvén, hogy a következő éjjel majd újból végrehajtják szándékukat.

Meg is tették egyszer, kétszer és még többször is, de reggel a két csomó persze mindig egyforma volt, úgy hogy mindketten már valami babonáságot kezdett himni. Az idősebb testvér azonban mégis gondolt arra, hogy talán öcsese hordja mindig vissza a kévéket s ezért elhatározta, hogy egy éjjel korábban megy ki és meglesi. Ki is ment és egy pár kévét a saját csomójából vinni készült a testvéreéhez; éppen feleuton volt, midőn szembejött öcsese, szintén megrakodva néhány kévével. Elbámultak egymáson, aztán megvallották mindketten a dolgot s meghatva kölcsönös szeretetüktől összeölelkeztek és azontul még sokkal jobban szerették egymást.

üket egy
dóbe, hol
pásabban
tengeri le
csak meg
a két test
magát a
tettek Fi

Egy
háboru tá
kezdett h
de a kis
és sirva f
szatért te
tos kilátá
ketten ha
város jól
egyhamar
mindig sü
vitézünk
előre, —
tengerpar
lén fekvő
lottak:

„Hol
Hamar i
sokáig v
alatt má
épen jók
lanattal
„Csa
egy öreg
gerészre

A FÉLLÁBU GÁSPÁR.

(Képpel a czímlapon)

SZÜNIDŐK alatt Béla és Hermine nagy örömben részesültek: szüleik magukkal vitték őket egy nagy utra, egy tengeri fürdőbe, hol néhány hétig a legpompásabban mulattak s az egészséges tengeri levegőtől és fürdőtől ugyan csak megerősödtek. Néhány nap alatt a két testvér egészen otthonosan érezte magát a tengerparton s nagy sétákat tettek Fiume város közelében.

Egy ilyen séta alatt hirtelen égi háboru támadt s az eső cseppekben kezdett hullni. Béla szaladásnak eredt, de a kis Hermine nem bírta követni és sirva fakadt félelmében; Béla viszont tért tehát hozzá s most már biztos kilátásuk volt reá, hogy mindketten hatalmasan átáznak, mert a város jókora távolságban volt, oda egyhamar nem érhetek. A zápor mindig sűrűbben hullott s a mi két kis vitézünk lehetőleg gyorsan iparkodott előre, — midőn egyszerre egy a tengerpartnak majdnem egészen szélén fekvő kis házikóból hangot hallottak:

„Hóhó! Ide siessetek, gyerekek! Hamar ide!“ Béla és Hermine nem sokáig vártak magukra, egy perc alatt már ott voltak a házikóban, — épen jókor, mert a zápor néhány pillanattal javában megeredt.

„Csak beljebb, gyermekim!“ szolt egy öreg ember, kinek ruházata tengerészre mutatott. „csak jöjjetek be!

Házam nem fényes palota ugyan, de az eső ellen megvéd . . . üljetelek szépen . . . így ni . . . a zápor nem tart sokáig.“

Az öreg tengerész ezt oly nyájas hangon mondta, hogy a két gyermek egészen megnyugodva ült le és csak akkor nézték meg jobban házigazdájokat. Mennyire elbámultak fölötté! Arcza, ruhája nem mutatott ugyan semmi föltűnőt, hanem az egyik lába, — az bizony nem volt meg s helyette vastag bot, fa-láb lakott az egyik nadrágszárban. A vén tengerész kurta száru pipájából kényelmesen füstölgetett s mosolyogva nézte, hogy bámulja a kis leány a fa-lábat.

„No's, kis kisasszony,“ szolt az öreg, „csodálkozok, hogy hová lett a másik lábam? . . . no, so'se piruljon, megmondom hova lett. Hát biz' arra kedve jött egy czápanak és ámbátor nekem semmiképen sem volt inyemre a dolog, czápa uram nem kérdezte, hanem leharapta és pedig olyan gyorsan, hogy el sem bucsuzhattam szegény lábamtól.“

Erre a vén tengerész nagyot nevetett és jókedvűen kopogott a földön falábalával.

„Szörnyü!“ szolt Béla összeborzadva.

„És nem fáj?“ kérdé Hermine, csodálkozva hogy valakinek jó kedve lehet, mikor csak egy lába van.

„Már hogy fájna, mikor fából van!“ felelt az öreg mosolyogva s aztán egyébről kezdett beszélni. Kikér-

dezte a gyermekeket, mi a nevök, hová valók és elmondta, hogy ő sok, évig tengerész volt, sok országban megfordult és mindenféle nyelveket megtanult; sok kalandja is történt s ha egyszer eljönnek hozzá hosszabb időre, mesélni fog nekik. Herminke arca ragyogott e szavakra s több ízben szólni akart, de nem mert; végre is nekibátorodott és megszólalt.

Ha oly jó volna és elmondaná nekünk, hogy történt . . . hogy harapta le . . . nagy hal volt-e?

„Miféle hal?” kérde a vén matróz.

„Hát az, a melyik leharapta a lábát.”

„Ah! arról beszéljek? Arról bizony nincs mit sokat mondani kivéve, hogy biz' az legalább 30 láb hosszú volt.”

„A lába?” kérde Herminke.

„Oh, te buksi,” szólta Béla; „már hogy lehetne egy emher lába harmincz láb hosszú? A czápa volt olyan nagy, ugy-e, matróz bácsi?”

„Persze a czápa,” szólta ez, „egyike volt a legmegátalkodottabb czápáknak, mely napokig követte hajónkat. Tudni kell, hogy mi tengerészek ezt nem igen szeretjük, mert azon hiedelem él köztünk, hogy ha a czápa sokáig uszik a hajó után, akkor halálszagot érez s valaki meg fog a hajón halni. A szárazföldön persze nevetnek bennünket ezért s azt mondják, hogy babona az egész. Meglehet, hogy úgy is van; de annyi bizonyos, hogy a czápának legkedve-

sebb eledele az emberhus, és nem törődik vele, fehér vagy szerecsen ember-e, megeszi jóízűen mind.”

„Oh, a csunya állat!” szólta Herminke borzadva. „És hogy fogta meg az ön lábát?”

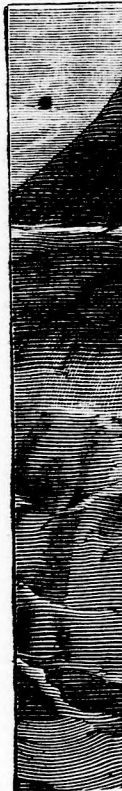
„Azt is elmondhatom. Mintegy tizenöt év előtt mint matróz szolgáltam a „Daphne” nevű nagy tengeri hajón s épen hazatérőben voltunk Amerikából, sok utas is volt hajónkon egész raj kisebb nagyobb gyermekkel; ezek közt volt különösen egy göndörfürtű kis fiu, igen kedves gyermek, kit mindenki legjobban szeretett; a fiucska gyászba volt öltözve és anyja szintén; hallottam, hogy a kis fiu atyja nem rég halt meg; így hát árva volt, anyja pedig szomorkodó özvegy — és ez nagyon meghatott engem.

Más közönséges matróz talán észre sem vette volna a gyászoló özvegyet és kis árváját; de lássák, nekem volt okom megemlékezni rájuk, mert magam is árván nőttem föl; atyám korán elhunyt és csak jó édes anyám gondjainak köszönhetem, hogy ember lett belőlem. Én tehát nagyon megszerettem a kis árva fiut és anyját s gyakran beszélgettem velök, midőn nem volt dolgom.

Néhány napig szerencsésen folyt utunk, kedvező szél feszítette vitorláinkat s reméltük, hogy minden baj nélkül hazaérünk. Egy napon azonban óriási czápát vettünk észre, mely nem nagy távolságban követte hajónkat; nekünk matrózoknak nem

tetszett e sok kine sem soka másnap, l ben uszk gondolt

Egy vasárnap

a maga bert az volna a fians egy

„Ja kiáltott

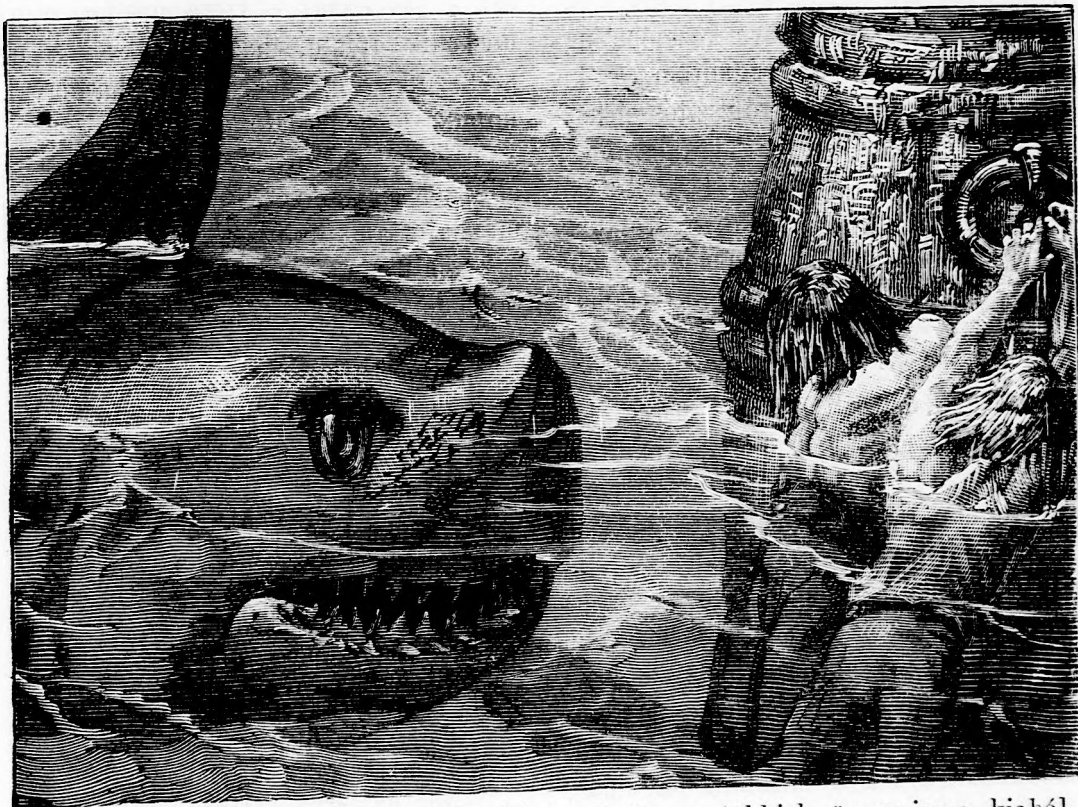
„B az utas

„A kis

tetszett ez utitárs, de a többi utasok kinevettek s utoljára magunk sem sokat törődtünk vele; a czápa másnap, harmadnap is hajónk közelében uszkált s végre már senki sem gondolt reá.

Egy reggel, — emlékszem, épen vasárnap volt, — kint a fedélzeten

volt valami dolgom. Sok utas sétált ott föl s alá mert a nap gyönyörűen ragyogott. Ott volt az özvegy-asszony és kis fia is; a kis Albert, — így hívták, — jókedvűen ugrándozott, szaladgált s nem maradt egy perczig egy helyen; volt egy kis halászhorga, mely persze le sem ért

a magas hajóról a vízbe; a kis Albert azonban mindenképen szeretne volna a vizet elérni, kihajolt a karfáns egész erre kibukott a tengerbe!

„Jaj istenem! szegény kis fiu!“ kiáltott föl Herminke rémulten.

„Bizony, így kiáltottak föl ott is az utasok,“ folytatá a vén matróz.

„A kis fiu anyja kétségbeesetten jaj-

gatott, a többiek összevissza kiabáltak, néhány matróztársam pedig csónakot igyekezett gyorsan vízrebocsátani s a gyermek után evezni. Én is odanéztem s láttam, hogy fuldoklik a kis Albert, — de szörnyű rémulétemre láttam azt is, hogy alig néhány ölnyire tőle ott van az óriási czápa, mely észrevette már a vízbe-

sett gyermeket és sietett feléje, hogy elnyelje. Semmi kétség sem volt, hogy míg a csónakot vizre eresztik, míg a hajót megkerülik vele s a gyermekhez jutnak, addig a czápa már rég elnyelte. Borzadva álltunk mindnyájan; de én csak egy szempillanátig haboztam, egy másodperc múlva már neki iramodtam s egy nagy szokkenéssel egészen Albert közelébe ugrottam a vízbe, megragadtam a kis fiút és kétségbeesett erőfeszítéssel usztam vissza a hajóhoz. Tudtam, hogy itt most élet vagy halál közt van szó; a czápa nem értette a tréfát s gyorsan utánam eredt, én még nagyobb erőfeszítéssel usztam s eljutottam a hajóhoz; egy másik matróz ezalatt kötelen leereszkedett s átvette a kis fiút. Ebbe beletelt egy fél perc, — ezalatt a czápa utolért; rémülten igyekeztem menekülni, de csak annyi időm maradt, hogy a hajó oldalán egy vaskarikát megragadjak s félig kiemelkedjem a vízből. Ekkor a czápa bekapta egyik lábamat; — én nem eresztettem, ő sem eresztette, de egyszerre aztán elvesztettem eszméletemet s mikor ismét magamhoz tértem, a fedélzeten fekvé találtam magamat, — egy lábbal. A másikat a czápa leharapta és elillant vele. Hanem a kis Albert meg volt mentve, ott szaladgált mindjárt körültem, nem történt semmi baja. Azóta is még mindig jó barátok vagyunk. Ebből áll az én lábam története.“

„És hogy érezte magát, midőn fölébredt s az egyik lábát nem találta?“ kérdé Béla.

„Bizony nem igen mulatságosan. De ezért nem sokat bántódtam, a seb begyógyult, kaptam jó falábat s lelkem mindig örült, hogy egy lábam árán egy ember életét megmenthettem. És a kis Albertból derék ember lett ám, most már ő is hajókapitány s rólam nem feledkezett meg; ezt a kis házat ő vette nekem, gondoskodik rólam, hogy szükségét ne szenvedjek és ha idejő hajójával, mindig meg is látogat.“

Eddig tartott az öreg tengerész elbeszélése, melyet Béla és Herminke meghatottan hallgattak; ezalatt az eső elállt, a nap ismét kellemesen ragyogott s a két testvér szépen megköszönve a vén matróz vendégszeretetét és elbeszélését, haza indult s baj nélkül haza is ért.

A FÁRADTHATLAN PARIPA.

(Képpel 408. 1.)

Ismerek én paripát
Hegyet-völgyet ugrik át.
Ez a lovak főlova —
El nem fárad az soha!

Sohsem eszik abrakot
És akár hogy megrakod:
Mintha járna karikán,
Ugy szalad a paripám.

Sokszor megesik az is
Rája ülünk hárman is.
De ha tiz is volna rajt,
Meg nem érezné a bajt.

Valjon csoda-állat e,
Hogy sohasem fárad el?
Ej, hogy volna csoda-ló,
Mikor hát — fá b ó l v a l ó!

A
hol mun
felé járt
már el
sen lép
tán ugy
utszéli
sem kér
a korcs
csak fé
aztán f
csakhan
több po
dig bizo
Ez alatt
pant zá
hogy m
alatt le

A
szerre
hiszen
ban aka
tehát t
csárdás
jenek, s
találják
bátor v
nácsra,
tak; c
magyar
felé.

A
és tréfá
vándorl
rével n
tehát v
lett lev
csak sz
nak mi
nemsok
városba
lajdonk

A BIKA-VESEDELEM.

GYISZER valamikor, nem nagyon régen, két vándorlegény vigan vándorolgatott egy kis város felé, hol munkát szándékoztak vállalni. Este felé járt az idő s a két vándor félt, hogy már el sem éri a várost. Nagyon sebesen lépdeltek tehát, de a sietségben aztán úgy kifáradtak, hogy a mint egy utszéli csárda mellé jutottak, egyik sem kérde a másikat, hanem beszaladt a korcsmába. Egy pohár borocska mellett csak fél órácskát akartak pihenni s aztán folytatni az utat; de jókedvük csakhamar elragadta s nemcsak egy, de több pohárral is megittak és félig meddig bizony már mámorosak is voltak. Ez alatt kint egészen bealkonyodott s ropant zápor és égiháboru tört ki, úgy hogy mindenki örült, ha biztos fedél alatt lehetett.

A mi két vándorunk azonban egyszerűen csak megemlékezett arról, hogy hiszen ők voltaképen a szomszéd városban akarnak még ma lenni. Kifizették tehát tartozásukat és fölkerelkedtek. A csárdás lebeszélte őket, hogy ne menjenek, szörnyü idő van kint, az utat sem találják meg, bajok eshetik; de a két bátor vándor nem hallgatott a jó tanácsra, hanem minden áron menni akartak; csak arra kérték a korcsmárost, magyarázza meg nekik az utat a város felé.

A korcsmáros, ki különben derék és tréfás ember volt, látta, hogy a két vándorlegény kissé mámoros és szép szerével nem lehet őket jóra bírni. Kiment tehát velök a kapu elé s egy mező mellett levő sövényre mutatva, mondá, hogy csak szorosán a sövény mellett haladjanak mindig, akkor bizonyosan kijutnak nemsokára az országutra és csakhamar a városban lesznek. Az a sövény pedig tulajdonképen nem mellette volt a mező-

nek, hanem ezt szépen körülvette, úgy hogy a ki a sövény mellett járt, az csak néhány száz lépésnyi utat tett és a másik oldalon mindig visszajutott oda, a honnan elindult.

A vándorlegények megközönték szépen az utmutatást s a szakadó eső daczára dalolva nekiindultak s hűségesen kezdtek a sövény mentében haladni. De alig mentek ötven lépést, midőn hirtelen mindkettő összeresztent s majd földre rogyott ijedtében, mert rémséges bömbölés hangzott közel a hátok mögött.

— Bika! a bika! fussunk, jaj! jaj! — ordíták mindketten s lélekszakadva futni kezdtek a sövény mentében; néhány perc múlva, midőn már biztonságban hitték magukat, kissé megpihentek s már azt hitték, hogy túl vannak a veszedelmen, midőn egészen a fülkök mellett újból hangzott a rémséges bömbölés. Hajrá! újból nekieredtek a futásnak s futottak mindig tovább, tovább a sövény mentében, mint azt a korcsmáros tanácsolta, — de az a sövény sehogy sem akart véget érni: már félóránig futottak, — a sövény még mindig tartott, ettől távozni pedig nem mertek, félvén hogy eltévednek; azt is érezték, hogy ha egyhamar nem érnek ki biztos helyre, végök van, mert már teljesen kifáradtak, nem bírnak tovább futni s a bika menthetetlenül agyonökleli őket.

Csak egy módja lehetett a menekvésnek; ha segítség jő valahonnan. Nem igen remélheték, hogy valaki meghallja őket, de azért végső kétségbeesésökben mégis „segítség!“-et kiáltottak. Jó ideig hiába kiabáltak, de végre megjelent több ember lámpásokkal, botokkal s a két vándor nagy meglepetéssel ismerete föl köztük a korcsmárost is.

„Hogyan? Ön itt?“ kérdezők. „Hisz n mi azt hittük, hogy legalább is egy mértföldnyire futottunk az ön korcsmájától.“

(Folytatás a 410. lapon.)

A FÁRADHATLAN PARIPA. (Lásd a 406. l.)

VASÁRNAP ESTE.

Hull a vidékre
Tünde báj.
Száll fel az égre
Felhő-nyáj.

Béke malasztban
Száll le a nap.
Ur a magasban,
Áldalak!

(Folytatás a 407. laphoz.)

„Oh dehogya! Alkalmasint visszafordultak!”

„Persze! Hiszen rettenetes bika vett üzöbe, hát hogy fordultunk volna vissza? Egyenesen előre futottunk.”

„Oly egyenesen, hogy éppen oda jutottatok vissza a honnan elindultatok. De hát hol az a bika?”

„Itt kell lennie közel, jó lesz ha odább állunk.”

„Soh'se siessünk,” szolt a korcsmáros nevetve. „Nem bánt minket az a bika, mert az ezen a sövényen belől van s ki sem jöhet. Ez a sövény pedig körben övezi a mezőt; de önök úgy megijedtetek, hogy még azt sem vették észre, hogy miudig egy helyen futtok körskörül.”

Roppant nevetés támadt erre s a két vándorlegény szörnyen restelte a dolgot. De ez már nem segített a dolgon és most átázva és kifáradtan meghallgatták a korcsmáros tanácsát, visszatértek a fogadóba, kipihentek és másnap folytatták utjokat, maguk is nevetve a fölött, hogy mámoros fővel milyen bolondul jártak.

A LEGOSTOBÁBB ÁLLAT.

Az emberek mindenütt a szamarat tartják a legostobább állatnak, ez jelképe minden együgyűségnek s ha valakinek azt mondják, „te szamár!” nem nagyon sokat tartnak esze felől. Bajos volna megmondani, honnan származott a szamárnak e kellemetlen hire; az bizonyos, hogy meg nem érdemli s a régi időben különösen a pusztai szamarakat igen nagyra becsülték, úgy, hogy egy római szenátor, Arius, egyszer százezer sestercest adott egy szamárért. Régente azt is hitték, hogy a szamár hátán a keresztalaku fekete csik annak emlékére van, hogy Krisztus hajlan szamárháton vonult be Jeruzsálembe. A parasztok sok vidé-

ken titkos gyógyyerőt is tulajdonítanak a szamár bőrének s egy darabot a gyermekek testére kötnek. Nem hiszem, hogy e czélra sokat érne, de annyi bizonyos, hogy pergamentnek és dobnak nagyon jó a szamár bőre. Sok vidéken még időjósoknak is tartják; ha a szamár a porban hempereg jó időt jelent: ha pedig ordít, eső lesz. Hogy igaz-e? biz én nem merném állítani.

Még egyet! Láttátok-e már holt szamarat? A ki látta, írja meg.

A HIU ELEFÁNT.

— Mese. —

A róka egyszer dicsérte az elefánt előtt az oroszlánt, mely, — ugymond, — oly erős, hogy méltán tekintetik az állatok királyának.

„Nincs olyan erős mint én,” felelt az elefánt s hatalmas orrmányával tövestől kirántott egy fiatal fát; „én vagyok a legerősebb állat, erősebb mint az oroszlán is, kit ti királynak fogadtatok.”

„No, hát mutasd meg, törd ketté ezt a fát,” szolt a róka s egy fára mutatott, mely egy tó partjának legszélén állott; „multkor az oroszlán megpróbálta, de nem bírta eltörni.”

„Nekem az csak játék,” felelt az elefánt hetykén s nagy testének egész súlyával ránehezedett a fára; a fa meghajlott, kettétört s a vízbe esett, az elefánt pedig, egyensúlyt veszítve, utána bukott a tóba. A part pedig oly magas és meredek volt, hogy a nehézkes elefánt nem tudott kimászni és kinos vergődés után a vízbe fult.

E mese megtanít arra, hogy óvatosan fogadjuk a kétszínű és álnok tanácsokat, mert könnyen bajba juthatunk, ha meggondolatlanul követjük. De megtanít arra is, hogy ha valamely erőt vagy tehetséget helytelenül alkalmazunk, ez nagy veszedelembe vezethet.

H
Volt
Harcz
Volt
Halav

„Hát
Szállt
Kérdi
Képe

„Tisz
„Már
Mérth
És a

Még
Hogy
A ka
Ellen

Las
nyat; a
dologidő
zafelé in
sága. Az
ballagó e
füvet va
déken „
az arra
hén szár

Meg
dön árny
zik az é
az egész
Fön a c
hazafelé
lompjai
készitse
tele fris
állatnak
a tikkas

A
porban

HALVÁNY KATONA.

Volt a honvédő legénység
Harcra készülöben:
Volt egy ifju a sereg közt,
Halavány színében.

„Hát kendnek tán az inába
Szállt a bátorsága?”
Kérdi egy tiszt gúnyolón, — „hogya
Képe olyan sárga?”

„Tiszt uram,” felelt az ifju,
„Már az az én gondom:
Mérthogy olyan sárga képem?
És azt meg sem mondom.

Még ma ugy is kipiroslik,
Hogyha nem egyébtől:
A kardomról rája fecsesent
Ellenség véréből.”

NYÁRI ESTE.

— Töradék. —

Lassan lassan elközelget az alko-
nyat; a nap utolsó sugara bezárja a
dologidőt, és következik a pihenés. Ha-
zafelé indul a mezőről a munkások soka-
sága. Az utak megtelnek a falu felé
ballagó emberekkel, kiknek nagyobb része
füvet vagy kukoricza-sarjat (némely vi-
déken „csalamádé” a neve) visz hátán,
az arra már szokás szerint várakozó te-
hén számára.

Megzendül úton-útfélen a dal, s mi-
dön árnyas fák lombjai alól kibontako-
zik az érkező sereg, tündéries színt ölt
az egész természet. — Mennek hazafelé.
Főn a domboldalon szintén közeleg a
hazafelé ballagó csorda. A tehenek ko-
lompjai és csengetyűi előre jelentik, hogy
készítse a sajtárt a gazdasszony, és húzza
tele friss vízzel a vályút, mert a szegény
állatnak is jól esnek az üdítő cseppek
a tikkasztó melegben.

A család apró tagjai most kün a
porban játszanak a ház előtt, s egy-

szerre kiált fel két-három gyermeki hang,
midőn hazatérő édes apját észreveszi.
Apa és gyermekek szives jó estét mon-
danak egymásnak.

Ben a konyhán ugyancsak pattog a
tűz s emelkedik fölfelé a kékes füstgo-
moly. A tűz fölött fekete bográcsban
rotyog a gulyáshús, és eltölti illatával a
levegőt. — Nemsokára öblös mély tál-
ban a tölgyfa asztalra kerül a jó vacsora.
A tál körül van rakva kanalakkal, és
csakhamar körülüli a család apraja, nagyja
s elkezdődik a mértékletes étkezés, ősi
szokás szerint egy tálból.

Vacsora után ember, állat elpihen,
hogy új erőt gyűjtsön a holnapi munkára.

CSAK TÜRELEM!

Egy tanítóhoz, ki példás türelemmel
már vagy huszadszor magyarázott vala-
mit figyelmetlen gyemeknek, ismerőse
igy szó t:

„Meg nem foghatom, miként lehet
annyi türelme, hogy ugyanazt a dolgot
huszszor is elmondja neki.”

„Nagyon egyszerű,” felelt amaz; „ha
csak tizenkilencszer mondtam volna el
s ennyiből meg nem tanulta volna, kárba
veszett egész fáradságom; de mert annyi-
szor mondtam, ahányszor kellett, megta-
nulta s én czélt értem.”

BETÜTALÁNYOK.

1.

vény vény vény vény

2.

e

Sz l

SIVA SZENT ÖKREI.

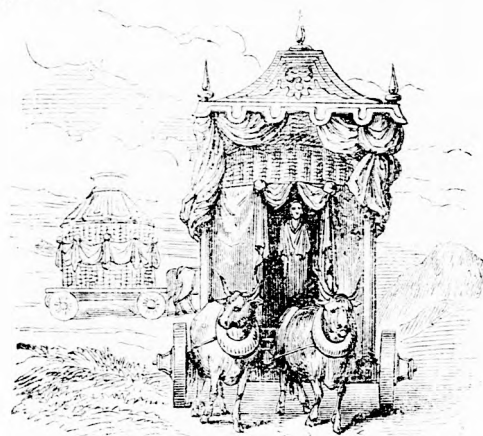

A hindu népről már több ízben irtam nektek, kis olvasóim, s azt is megirtam, hogy a hinduk nagy bűnnek tartanak az ökör vagy a tehén husának megevését. Más célokra azonban csak úgy használják, mint mi, sőt nagy vallási ünnepeiknél is szerepel különösen az ugynevezett „bráma-bika,” melynek tompora Mahadó vagyis Siva isten jelképével van díszítve. Ez rendszeren egy szép kis bivaly-bika furcsa puppal a hátán; a hinduk „Nundi“-nak nevezik s ép oly kevéssé ennének husából, mint mi emberhusból. E bráma-bikák nagy tisztelet tárgyai, jól tartják őket s még a legnagyobb inség idejében is oly kövérek, mint a hizott göboly és sok szegény család pompásan megélne abból, a mit az ilyen állatra ráköltenek.

De nem csak jól élnek e szent barok, hanem szabadon járnak-kelnek mindenütt a városban, kertekben, udvarokban

és veteményes földeken s mindent megesznek, amire kedvök van. Senkinek sem szabad botot emelni reájok, hogy elkergesse; legfeljebb szeliden kérni és simogatni lehet és Mahadó nevében könyörögni, hogy távozzanak. A za hindu ott mai rajzunkon épen jókor jött, hogy lássa, mint pusztítja az ilyen szent bika a szép banánokat s hozzá még összetapossa a földön levő dinnyéket is. A szegény ember ugyan kérheti bika uramat, míg ez abbahagyja a lakmározást.

Épen olyan szentek azon ökrök, melyek a bálványkoesikat huzzák. A legfőbb bálványok szobrai ugyanis évenként bizonyos napokon gazdagon fölczifrázott szekeren hurciztatnak egyik városból a másikba (mint ezt második képecskénk mutatja) s külön szent ökrök tartatnak a bálványok sétáltatására. A bálvány közeledtére összegyűl a nép s nemcsak rajongó vakbuzgósággal imádja a torz faragott képet, hanem sokan a nehéz koesi kerekei alá vetik és agyon nyomatják magukat, mert azt hiszik, hogy jutalmul lelkök egyenesen a mennyországba bocsátatik. Leghíresebb ilyfajta bálvány a dzsagernaut-i, melyet az egész hindu nép nagy szentség gyanánt imád. Azon napra, midőn ez rendes évi sétájára vitetik, messze földről összetódul a nép és ezer meg ezer ember borul földre a bálvány útjában.

ÉN ÉS A VERÉB.

Csiri, csiri, csiri csir,
 Van-e ki aludni bir?
 Hegyek csucsá biboros
 És a rózsá, a piros,
 A halomszegen amott
 Iszsa a fris harmatot,
 Csiri, csiri kelj fel,
 Már dereng a reggel!

EZELŐTT néhány héttel, szép vasárnapi reggel a szokottnál korábban ébredtem föl s kitekinték a kertbe. A nap éppen fölkelő-

ben volt s rózsás világosságot árasztott a táj fölé. Gyorsan felöltöztem és siettem ki a szabadba. Az udvaron már ott sétált a kakas és vigan kaparászgatott.

„Ime, ez két vagy három órával korábban kél mint én szoktam“, gondolám.

A kakas épen buzaszemre akadt s odahívta a tyukot, hogy egye meg.

„Lám, ez nem csak magáról, de társáról is gondoskodik“, gondolám tovább.

Kimentem a kertbe, s gyönyörködve hallgattam, mint dalolgatnak a madarak.

„Mily hálások a madarkák!“ szoltam magamban. „Mily szépen köszönik a Teremtőnek a rájuk virradt szép napot, — nekem sokkal több okom volna hálára és mégis gyakran napok mulnak, míg egyszer mondok hálát Teremtőmnek.“

Egy kis veréb csiripelt a bokorban s a mint elmerülve sétáltam, úgy tetszett, mintha a kis veréb megszólított volna.

„Jó reggelt, ifiur!“ csiripelé; „Miért kelt ma föl oly korán? Remélem, nem akarja bántani kicsinyeimet itt a bokorban?“

„Oh nem!“ felelém.

„Ez szép öntől, — de lássa, kár is volna, mert kicsinyeim olyan szépek, . . . de olyan szépek, hogy szebb kis veréb már nem is lehet. Most épen reggeliznek.“

„Es mit kapnak reggelire?“

„Rovarkát, bogarkát! a leg-

kövérébbeket keressük össze számukra, én meg apjakom. Már jól megtollasodtak, nem sokára kirepülnek velem és anyjokkal.“

„Hányan vannak a kicsinyek?“

„Öten. Nézzen csak ide a bokorba, — lássa, ott vannak.“

„Látom. De a fészek nagyon alacsony van, nem félsz, hogy pajkos gyermekek kiszedik tojásaitokat vagy épen a kicsi verebeket?“

„Én így tanultam fészket építeni, — hát csak így csinálom.“

„És ki tanított reá?“

A veréb egy ideig csiripelt és gondolkodni látszék, azután megszólalt:

„Nem volt tanítóm, sem mestere; hanem lakik keblemben egy természetes érzés vagy ösztön, — ezt követem és mindig jól járok vele.“

„Ah, kedves veréb pajtás, nekünk embereknek is van keblünkben egy érzés, melyet lelkiismeretnek nevezünk, de melyre sokszor nem hallgatunk; sőt sokan vannak, kik addig-addig némitgatják, míg a lelkiismeret szava csakugyan végkép elhallgat.“

A veréb fejét csováta.

„Csodálom,“ mondá, „hiszen ti emberek sokkal értelmesebbek vagytok különben, mint mi madarak. És szüleitek sem tanítanak jóra?“

„De igen! Hanem ezt is csak olyhamar feledjük.“

A veréb még egyszer fejét csováta, de nem szólt többé erről, hanem másra tért.

„Azt akarja tudni, miért rakjuk fészkünket ily alacsony bokorban?“

Hát csak
sunk az e
nek még
hogy kárt
tudják, ho
át itt-ott
met, de e
tásba sem
nagyobbat
millió férg
Barátságú
hogy téle
melegebb
itt maradt

„De j
az árnyas

„Nyár
oh, akkor
sokat szer
lálunk bo
fagy, a h
és sehol
szert ten
nak, sok
férjem n
kedtünk n
a faluban
fecskefész
az udvar
etették,
kedtünk
volt ott,
bennünke
néha buz
mert a r
leány ke
kipusztit
jai, zölds
nem mos
hivnak,“

Hát csak azért, hogy bizalmat mutassunk az emberek iránt; sokan üldöznek még bennünket, mert azt hiszik, hogy kárt okozunk; pedig az okosabbak tudják, hogy ez nem igaz; nyáron át itt-ott fölesipünk egy pár buzaszemet, de ez oly kevés, hogy számtásba sem jöhet; hasznot pedig annál nagyobbat teszünk, midőn millió és millió férget és rovarot elpusztítunk. Barátságunkat azzal is bizonyítjuk, hogy télen át, midőn más madarak melegebb országba vándorolnak, mi itt maradunk a hó és jég daczára is.

„De jó dolgokat van itt ebben az árnyas kertben, ugy-e?”

„Nyáron át, igen; de télen, oh, akkor nagyon hideg van, akkor sokat szenvedünk. Egy ideig még találunk bogyót, de ez csakhamar elfagy, a hó vastagon befödi a földet és sehol sem tudunk egy kis eleségre szert tenni. Sokan közülünk megfagynak, sokan éhen halnak; én és kis férjem mult télen az által menekedtünk meg ily szomorú sorstól, hogy a faluban egy ház eresze alatt üres feckszékészket foglaltunk el s midőn az udvarban a tyukokat, kacsákat etették, mi is odaröptünk és csipkedtünk szemeket; egy jó kis leány volt ott, ki nemcsak el nem kergetett bennünket, hanem még külön is adott néha buzát, zabot. Hálások is voltunk, mert a mint a tavasz megjött, a kis leány kertjéből minden hernyót, férget kipusztítottunk s tudom, hogy virágjai, zöldegei legszebbek a faluban. Hanem most már mennem kell, kicsinyeim hívnak,“ s ezzel besuhant a bokorba.

Én pedig elgondolkozva mentem haza és föltettem magamban, hogy a hasznos madarakat jövőre nemcsak nem bántom, hanem védeni fogom s télen át majd szórok nekik buzaszemet.

J ó z s i.

Kedves kis olvasóim!

Ismét határkövet értünk. Ha visszaneztek azon tájakra és városokra, melyeken átvezettelek; ha megszámláljátok, mennyi derék fiúval és szeretni való leánykával esett kedves találkozásatok; ha visszaemlékeztek azon jó emberekre, kikkel e rélevení utazásatok alatt megismerkedtetek, valamint azon gonoszokra is, kik szíveteket méltó haraggal tölték el s ha ismételitek azon dalokat és játékokat, miket együtt daloltam veletek: hinni szeretem, hogy némi hálával gondoltok rám is, ki a ti örömeitekre és épülétekre mindezeket kigondoltam. megírtam és rajzokban feltüntettem. Reményelem, ezentúl is együtt utazgatunk a nagy világban s ígérhetem, hogy jövőre még sokkal érdekesebb emberekről, állatokról és dolgokról fogok mesélni nektek. Isten veletek, üdvözlöm kedves szüleiteket és derék nevelőiteket. Isten veletek, a viszontlátásig!

Régi hivetek: **Forgó bácsi.**

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Ecsényi. N. J. Fentartom magamnak külön választással fordulni önhöz. Addig is szíves üdvözlöt.

Utólagos megfejtők: Torkos Etelka, Saáry Béla, Oltoványi Juliska, Gersi és Lajos.

A 24. szám rajztalányának megfejtése.

József és Mária a kis Jézust 40 napos korában a jeruzsálemi templomban bemutatják s áldozatul egy pár galambot adnak.

Megfejtők: Falvay Ida, Gelléri Ilonka, Szeredy Málcsi, Gulovics Jenő és Pál, Faragó Örszike, Majthényi Pál és Károly, Cserna Bella, Oltoványi Juliska, Maár Rezső, Harsó Esztike és Gyula.

